

De ‘uitvinding’ van de vierkampen bij het Noteboomtoernooi blijkt in een grote behoefte te voorzien. Lekker ontspannen één potje per dag spelen is voor veel, met name oudere schakers een heel wat prettiger formule dan het 1-3-2 schema van het ‘grote’ toernooi. Zelf daarom ook maar weer eens ingeschreven en ingedeeld in een vierkamp die met een

aantal andere groepen speelde in een klein zaaltje. Lekker overzichtelijk en heel gemoedelijk: voor het merendeel 60- en 70-plussers die schaken allemaal wel heel leuk vinden, maar voor wie het geen zaak van levensbelang (meer) is. En die niet meteen gaan zitten sissen om stilte als er ergens een geintje wordt gemaakt! Zeker ook niet onbelangrijk

is de omstandigheid dat je wordt ingedeeld met spelers van ongeveer gelijke sterkte. Mijn tegenstander in de eerste ronde was een joviale Zeeuw die vóór aanvang vond dat we ons eerst maar eens aan elkaar moesten voorstellen: ‘Ik ben Willem, ik woon in Middelburg, wie zijn jullie?’

In onze partij verliep het aanvankelijk allemaal best voorspoedig, totdat ik begon te knoeien. In het middenspel ging het van kwaad tot erger, maar uiteindelijk lachte het geluk mij toch toe. In de eerste diagramstelling geeft de computer +7 voor zwart... Mijn tegenstander had dat waarschijnlijk niet door want blijkbaar overmand door zenuwen vergat hij al een paar keer zijn klok en noteerde hij een keer verkeerd. Onder het mom ‘nooit geschoten altijd mis’ probeerde ik daarom nog een laatste wanhoopspoging: Pex5. Met als enige simpel te pareren dreiging Pxe6. De stellingswaardering gaat op dit moment al richting

+10 voor zwart! Maar ja, dan moet je geen Tf6 spelen natuurlijk. Ik hakte gewoon door op e6, gevolgd door Lxf5 en even later heb ik een stelling met een stuk minder, gecompenseerd door twee pionnen en twee torens op de h-lijn. Opeens vindt de computer dan ook dat wit nu beter staat! Gewonnen nog allerminst, maar dan moet je als zwart natuurlijk wel de beste verdediging vinden. En dat lukte Willem uit Middelburg niet...

In deze stelling volgde namelijk de zwarte grafzet Lc8 waarna ik direct helemaal gewonnen sta (+6). Er volgde nog Th8+ - Kf7, T1h7+ - Kf6, Txc7 en na nog vijf overbodige zetjes gaf mijn tegenstander op. Over die laatste paar zetten gaf mijn sympathieke tegenstander ruitelijk toe dat hij eerder had willen opgeven: ‘Maar ja, het blijft lastig hè, moeten toegeven dat je gaat verliezen...’

Ene Bert, mijn tweede tegenstander, spelend in Amersfoort en bij Oud Zuylen Utrecht, had ik de vorige avond in een degelijke partij zien winnen van een jeugdige LSG'er die als 'reservist' was opgeroepen om de groep te completeren. Geheel tegen mijn principes in besloot ik met zwart spelend maar eens iets anders te spelen dan ik normaal doe. Iets met g6 en dan d5, o ja, Grünfeld heet dat toch? Naderhand bleken we zowaar acht zetten theorie gespeeld te hebben. Daarna was ik als eerste de weg kwijt, maar mijn tegenstander wist het toen natuurlijk ook niet meer.

Gewoon maar gezonde blijven doen is dan het meest logische advies. Helaas ging ik dat gaandeweg vergeten en begon ik op vage aanvalskansen tegen de witte koningsstelling te spelen. Eerst Dd8-a5, even later Da5-h5, om dan tot de conclusie te komen dat na het witte antwoord mijn dame daar ingesloten zou kunnen raken, dus meteen maar weer Dh5-a5...

Tot aan deze stelling had wit steeds een klein voordeel gehad, maar met mijn volgende zet Pf6-h5 verraste ik mijn tegenstander. Er dreigt pionwinst op d4 wat gepareerd werd door het antwoord e4-e5. Er volgde Pxf4 en Dxf4 waarna ik na lang nadenken de breekzet c6-c5 deed. Volgens de computeranalyse inderdaad de beste zet, maar omdat ik het in het vervolg weer niet helemaal nauwkeurig speelde kwam wit toch weer in het voordeel, zie het volgende diagram:

Het is duidelijk dat wit een sterk paard heeft op d6. Met zetten als Td3 of Lc4 kan wit zijn stelling zonder enig probleem versterken. Maar waarschijnlijk dacht mijn tegenstander dat het loperpaar voldoende compensatie bood en dus speelde hij 27. Pxb7, wat direct al zijn voordeel teniet doet. Er volgde 27. ... - Txd1+ 28. Lxd1 - Dxb7 29. a4? - Dc7 30. De4 - Lxe5 31. Lf3- Kg7 en hier besloten we het punt maar te delen. Achteraf nogal stom van mij want met een pion meer had ik best winstkansen. Zoals onze eigen GM Gerard mij achteraf uitlegde moet je in zo'n stelling er alleen maar voor zorgen dat je de dames

niet afruilt zodat de nivellerende factor van lopers van ongelijke kleur geen grote rol gaat spelen. Heel logisch natuurlijk, maar als je na een paar uur zwoegen het gevoel hebt dat je slecht hebt zitten spelen en dan toch een remise uit het vuur kunt slepen dan is het heel verleidelijk dat halfje maar te pakken!

De laatste ronde ging in met twee spelers op 1½ uit 2 en één, mijn tegenstander in die derde ronde, op 1 uit 2. Nadat ik deze jongeman, Stef Dubbeldam, pas kort lid van LSG, even duidelijk gemaakt had dat ik niet met meneer Vlak maar gewoon met mijn voornaam aangesproken wenste te worden (dat had Willem uit Middelburg dan toch bereikt...) kon de partij van start gaan. Het uitgangspunt was duidelijk: Stef moest winnen om kans te maken op de eerste prijs, zelf zou ik aan remise waarschijnlijk niet genoeg hebben omdat ik ervanuit ging (terecht bleek later) dat mijn naaste concurrent de laatste pot wel zou winnen. Uiteraard ‘verraste’ ik Stef met mijn 1. b4 maar aangezien hij gewoon logische zetten bleef doen en alles dicht hield werd het evenwicht lange tijd niet verbroken.

Dat veranderde toen hij, misschien ingegeven door het feit dat hij moest winnen, de aanval op mijn koningsstelling opende. Erg dreigend zag het er overigens niet uit en toen mijn tegenstander probeerde aanval te versterken overzag hij dat zijn dame zo goed als ingesloten raakte. In de cruciale stelling (zie diagramstelling hieronder) speelde hij Pd7-

f6. Er volgde Ph2-f3 waarna de dame nog maar twee velden had. Analyse achteraf wees uit dat g6 nog de beste optie was maar er volgde Dh6. Na een volgende aanval op de dame met Ld2 was g7-g5 de enige verdediging.

Lxg5 leverde alvast een pion op waarna het nog even opletten was omdat mijn tegenstander heel slim probeerde zich eruit te schwindelen, maar gelukkig had ik tijd genoeg om alles even goed door te rekenen en de juiste verdediging te vinden zodat het volle punt in de pocket was.

Jos